

Poselství k Mezinárodnímu dni tance 29. dubna 2022 od Sue-jin Kang

Katastrofa v podobě pandemie Covidu-19 zastavila svobodný život, jak jsme ho znali. Uprostřed této tragédie se znovu zamýšlíme nad významem „tance“ a „tanečníků“. V dávné minulosti byl tanec prapůvodním výrazovým prostředkem, který lidem umožňoval dorozumět se pomocí gest; teprve postupně se vyvinul ve scénické umění schopné inspirovat diváky a dotknout se jejich duše. Je to umění okamžiku, které se do své původní podoby navrácí jen s obtížemi, protože vychází z celého těla a srdce. Tanec se skládá z pomíjivých chvil, které tanečníky ženou k neustálému pohybu. Avšak Covid-19 umění tance v jeho původní podobě omezil a mnohdy i znemožnil.

Ačkoliv se nyní situace zlepšuje, taneční představení stále podléhají mnohým omezením. S o to větší láskou vzpomínáme na dobu, kdy tanečníci při tanci zářili jako drahokamy, svítili do světa a zosobňovali nejen lidské utrpení a strach, ale i naději a vůli žít.

V tomto kontextu se hodí připomenout, že v době, kdy se Evropa ještě oklepávala z dozvuků morových ran, byl v Pařížské opeře dne 28. června 1841 s obrovským úspěchem uveden balet Giselle, který pojednává o lásce, jež trvá navzdory smrti. Od té doby se Giselle hraje po celé Evropě i všude po světě a přináší útěchu lidem, jejichž duše utrpěly pandemií. V Giselle byl také jako v jednom z prvních baletů proveden tanec na špičkách, který v mých očích symbolizuje velkolepou sílu baletky, jež se snaží oprostit od tíhy každodenních útrap.

Osamělé a unavené obecenstvo prahne po soucitu a útěše, kterých se jim od tanečníků dostává. My tanečníci věříme, že mávnutím svých křídel vnášíme naději do srdcí těch, kdo umění tance milují, a dáváme jim odvahu pandemii překonat.

Mé srdce opět začíná bít.